

[Kurt Brauer.]

lig tendens til at spore af og komme til at dreje sig om forhold, som ikke kan siges at være indeholdt i det foreliggende forslag. En god del af partiordførernes taletid sidst medgik til en vældig interessant diskussion om forskellige emner som f. eks. de private redningskorps' duelighed og det formålstjenlige ved opretholdelse og nybygning af beskyttelsesbunkers, ja, en enkelt ordfører gik såmænd så vidt, at han fastslog, at gennemførelsen af forslaget ville betyde intet mindre, end at man banede vejen for kommunistiske ideer. Alt sammen meget interessant og til dels grimagtigt, men det havde jo ikke meget med forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af katastrofeværn og offentligt redningsvæsen at gøre.

Jeg håber, vi i dag er kommet så vidt, at tanken om en centralisering af disse offentlige opgaver ikke i sig selv får de forskellige partier til at stejle, og jeg forstår på ministeren, at man mellem de to gange, dette forslag har været fremsat, i ministeriet har tænkt over en rationalisering af disse forhold, og det kan selvfølgelig kun glæde en forslagsstiller af et sådant forslag.

I disse tider, hvor formandscitater er på mode, må det måske være mig tilladt at bringe et citat af formand Morten, alias hr. Morten Lange. Citatet er at finde i folketingets forhandlinger for den 22. april 1966, sp. 5016. Der står:

„Når vi ringer 0-0-0 på telefonen, er det en enhedsoperation, men ikke desto mindre skal den udløse en række højst forskelligartede operationer. Det er min opfattelse, at ordningen i højeste grad kunne trænge til en centralisering og koordinering.“

Det forekommer mig, at dette lille citat ligesom sætter tingene lidt på plads. Der er ikke tale om, at vi bebuder revolutionen; der er tale om, at vi i al stiltfærdighed går fra en mindre fiks løsning af en opgave, som alle må erkende er det offentliges, over til en mere fiks løsning. Denne opgave bliver i dag ikke løst af det offentlige. Det er utilfredsstillende, at civilforsvaret nogle steder et par gange om året er nødt til øvelsesmæssigt at foranstalte sine brandslanger rullet ud og brugt, alene fordi de ellers ville ligge og forrådes. Det er utilfredsstillende, at så meget dyrt og godt materiel i alt for høj grad hen-

står ubenyttet. Ingen kan være tjent med de nuværende tilstande, i hvert fald ikke skatteborgerne og heller ikke de ulykkesramte, som kunne have fået en bedre skæbne, dersom alt disponibelt materiel omgående var blevet sat ind i den pågældende ulykkes-situation.

Der er sket en del, siden forslaget sidst var til behandling, og det vil måske være rimeligt at knytte et par kommentarer til denne udvikling. Der er f. eks. sket det, at et par civilforsvarsværnepligtige talsmænd har lavet nogle rapporter, der på rystende vis bekræfter SFs frygt for, at der er et eller andet helt skævt i det nuværende CFs forhold. Den sidste og mest uigendrivelige af rapporterne er udkommet i maj 1967. På grusom vis bekræfter den, at uddannelsen er dårligt tilrettelagt, at der er en spildtid, som ingen privat arbejdsgiver ville tillade for sine lærlinge, at de meniges retssikkerhed er katastrofalt dårlig, at den gældende talsmandsordning ikke virker tilfredsstillende, og at demokratiets kår er mere end kummerlige. Alt sammen ting, der i sig selv berettiger et grundigt udvalgsarbejde med ændring af disse forhold for øje, men også ting, der, når man ser dem som en helhed, gør en ændret målsætning for redningstjenesten i Danmark relevant. Jeg mener, at en målsætning, der klart sigter på løsning af fredstidsopgaver og først som noget sekundært på løsning af krigstidsopgaver, formodentlig langt lettere vil kunne appellere til mandskabets sunde sans og samarbejdsvillighed.

Der er for nylig kommet et andet forhold til offentlighedens kendskab. Den udmærkede forening Militærnægterforeningen har ved at sammenligne to afgørelser, som indenrigsministeriet har truffet, afsløret, at indenrigsministeriet ganske langt fra er konsekvent ved bedømmelsen af forholdet mellem militærnægtere og civilforsvar. En værnepligtig har ført sin sag helt til landsretten bare for at få stadfæstet, at han var pligtig at forrette tjeneste ved civilforsvaret, selv om han fandt, at det stred mod hans samvittighed. En anden værnepligtig lykkedes det først at søge militærnægterlejr, derefter, som det er reglen for våbenvægrere, at komme til civilforsvarstjenesten for til slut at komme i militærnægterlejr igen. Hele turen frem og tilbage blev godkendt af indenrigsministeriet på trods af, at ansøg-